

„mes roda al om 7, ja sel pārametsel 6 kuud, kea neide ūmbre ja neidega ütten teed pāiwa ūmbre fōitwa.” —

„Ni om sis pāiwa keskpaigon; temma ūmbre jooskwa karin ûstetõiskümmend ma-ilma, mes sellepärrast liikwa tāhhe kutsutas, ja mõnnel neide seitist om jälle kuud, kes jälle neide ūmbre jooskwa. Nink se lõpmata mu taiwa-tāhte hulg, mes ilmārraorwamora kõrgest taiwa pohjast veel meie mani ãrawâlkwa, ne omma kīk se pāiwliko arwolisse, sest et nemma kīk paigal saisva, ja kutsutas neid-sinnatsid kīk saisva taiwa-tāhtis, et wahhe saas pid-dada neide ja ûttetõiskümnne liikwa tāhte wahhel.” —

„Kīk ne saisva tāhhe, ni kui meiele pāiwl, — ja kīk ne liikwa tāhhe ja meie ma-ilma ja kū, — nemma kīk omma hūmmāriko ni kui langa kerra, et sa kosegi otsa ehk weeri ei lõowa. Ja kui reissa ūmbre se ma-ilma reisip, sis lähháp temma ni kui nikkats kerra ūmbre, kui ker-ritas, ja tullep wimaste jälle, kui temma iks ütte joni õlwa pāle töötap, sinnasamma taggas, kost wāsjalats.”

„Ent arwäge eissi sedda surust, kui se meie ma-ilma ūmbre koim ajastat reisitas laiwaga, enne kui taggas tultas ja ãrra om kāntu. Ja ne sure sure ma-ilmo, ne pāiwa ja kū ja mu kīk, saisva tühjan taiwa al. — Ei olle tukke, ei nāe sinna leudet, minkoga neid üllewen hoietas. Issanda wāggew sõnna om neid siuna saisma pandnu, ja Issanda ilmnäggemata kāssi hoijap ncid sāál üllewan, ja sadap neid omma teed minnema, et kūl ei olle siwa minkaga lendada, ei mõlla minkoga souda, ei jalga minkaga joosta! Ei nemma ei satta, ei eissi omma tee pāält, ent nemma jáwa, ja kōndwa pāle waiklikult omma teed, ni kawwa kūl se pāiwl om enlinu, kui om ütteldu kirjan, et se innemise poja tāht saap nāttama. Sis saap se pāiwl sama ãrapimmetetus, nink kū ei sa omma paistet andma, nink tāhhe sawa taiwast mahha saddama, nink taiwa wāe sawa hel-juma!” —

Kui se reissa ni olli justustonu, sis jāl temma wāssi. Temma valge olli kui ãrr-selleketu? Temma foie ülespole, kāe olli kõsopantu, ja temma puhhas sõome pohjast waikli-

kun palwussin. — Ent kige silma olliwa temma pāle kāntu. Latse p-nniwa ka omme kāssi kofko, ja ka se wanna perremihhe silma olli ni kui wessise. — Es lausu kease sõnn.

Wāike Jaan olli jālle eddinenne kõnnelema. Wessi joosk mihhekejel pōske mōda alla, ja temma kūsse ikkutse hālega: „Mes tāht sis se Innemise poja tāht om? Kas to iks wahhest se hannaga tāht ei olle, mes ûtskord taiwa füllen nātti, ja rahwas peljas wāega?” —

Ent reissa mannts, ja üttel: „Ei lunnakate kūl! Kui hannaga tāhhe ollesse Innemise-poja tāhhe, sis olles ka se wiimne pāiwl jo ammoke tulnu. Hannaga tāhti om iks jo enne õnvisleggia sündimise olnu, ja nāttas ka pāle selle weel. Taiwa-tāhhe tundja ei moista kūl weel õiget arwo neide pārrast anda, kui paljo neid peas ollema, ehk kost nemma peas tullema. Kaetas kūl piksilmaga, ent õiget pojja weel ei olle läntu. Sedda ennege om jo nūud ãrra-faetu ja nāttu, et se tulline hand, mes nemma henda pārra weawa, muud middage ei olle, kui ennege ûts-wallus paiste, ja et se süddä neil wāega wāikenne om. — Nemma ei nāita iks kellekile muud, kui et Issanda teo immeta-olisse, ja et temma arm kestap iggawes.” —

Sis kūsse wāike Jaan weel: „Mes sis to om, kui kū ja pāiwl ãrrajūwas, ja taiwa tāhhe nāttas mahhas-d-dawat? Sedda iks ka üttite, et wūmse pāiwa tāht peap ollema.” —

Ent reissa kostie: „Ei iks mitte! Ma rahwas ütlep, et kū wai pāiwl sūwras ãrra; ent ei sō iks keake neid.

— Se ei olle middake surembat, muido kui ennege se, et selle jooskmissega, kuis liikwa tāhhe ja kū ūmbre pāiwa jooskwa, tõine tõist mõnnikord ãraparjuv, kui temma õige õlwa meie nink kū ja pāiwa wahhele tullep; ni kui ütten tallotatren, kon hulg rahwas koon om, mõnni wahheit tulle ette wai ka tõise ette saistop, et sinna tõist ei nāe, seni kui temma eest ãrra om lännu. — „Ja tāhhe, mes nāttas mõnnikord taiwa fülest saddarvat, no ei olle iks kellekile taiwa tāhhe. Se om ennege sārenesamima tulline lõhn, mes ka piisse pilwest tullep, ja sis wālgis kutsutus, mes ka seigest taiwast mittokord nāttas mahhajooskwa: